

# SALT ÎN DESTIN

VLADIMIR BUCUR

*PREMIUL I (POVESTIRE) LA CONCURSUL ANUAL DE CREAȚIE  
LITERAR-ARTISTICĂ DE ANTICIPAȚIE BUCUREȘTI 1983*

— NU MAI STAI? își holba Edd ochii spălăciți făcînd o mutră nemulțumită. Să mai bem ceva, să mai vorbim...

Han nu răspunse. Își cobori picioarele de pe scaunul alăturat, caută în claviatura mesei clapa „TERMINAT CONSUMAȚIA” și, după ce-o apăsă, culese restul sub forma unor jetoane mici și verzi apărute într-o nișă. Le cîntări gînditor în palmă. Făcuse gestul din obișnuință. Bucățelele de plastic magnetizat, care însemnau pentru ceilalți totul sau aproape totul, pentru el își pierduseră semnificația. Nu mai avea nevoie de ele. Ezită cîteva secunde, apoi le introduse una cîte una în fanta mesei.

— Bea ceva pentru mine, Edd, spuse și simțînd că i se umezesc ochii se ridică brusc și se îndreptă spre ieșire.

— Hei, unde te duci? răsună în urmă glasul răgușit al lui Edd. Îl ignoră și, trecînd pragul, sări într-o cabină reactivă. Fugitiv îi înregistrează numărul. Nu greșise. De fapt, nici nu avea cum, în lumea asta în care nici măcar un fir de praf nu scăpa uriașului angrenaj al Predesticii. Se lăsă greoi pe perne și porunci fără vlagă:

— Sectorul A, caroiajul 1.

Nu cunoștea pe nimeni în zona aceea, rezervată elitei, n-avea nici un motiv să ajungă acolo, dar vorbele îi veniseră pe buze înainte de a le gîndi. Se aflau în el sau, mai bine zis, în arabescul care-i încrusta fruntea. Nu numai vorbele, ci toate acțiunile sale cuprinse între cele două jaloane: „NAȘTEREA ȘI MOARTEA”. Se apropia cu pași vertiginoși de cel de-al doilea. Peste cîteva ore, își privi ceasul, peste exact o oră și cincizeci de minute avea să moară la fel de stupid precum trăise: căzînd de pe terasa unui hotel într-un moment de defecțiune a sistemelor de securitate magnetică.

Cunoștea secvență, cu secvență, chiar de cînd împlinise doisprezece ani, vîrsta majoratului, întreg filmul existenței sale, toate momentele importante, puținele reușite și nenumăratele eșecuri. Mai mult, exasperat fiind de seria nesfîrșită de insuccese ce-i era menită, încercase să acționeze altfel, să

se abată de la scenariu. Nu reușise să schimbe decît cîteva elemente neînsemnate. Finalul rămăsese în întregime cel prevăzut în Mnemodest. Atunci se convinsese că nu există nici o posibilitate de sustragere de la soarta impusă de cartela ale cărei simboluri îi gravau adînc carnea frunții.

Oftă adînc și tresări surprinzînd dorința de viață care, după aproape treizeci de ani de amărăciune, mai există în el. Ce însemna sentimentul acesta stupid care-l îndemna să se îndoiască de implacabilitatea programului care-i dirijase pînă acum fiecare mișcare, fiecare zîmbet, fiecare fior? Pe vremuri, cînd oamenii erau victimele unor acțiuni aleatorii, cînd șansa și soarta erau guvernate de întîmplare, acest sentiment se numea speranță. Acum nu se mai putea numi decît prostie.

Cu o ușoară smucitură, cabina se opri. Ușa se deschise invitîndu-l parcă să iasă. Se gîndi un moment că ar putea încerca încă o dată să se împotrivească realității, să fugă de pe calea riguros definită a existenței sale. Zîmbi chinuit. N-avea nici un rost. Așa-i stătea scris. Să cadă de pe terasa hotelului ce-și profila silueta uriașă la cîteva sute de metri mai încolo.

Coborî și se îndreptă încet spre clădirea pe care-o vedea pentru înțîia oară. Era o construcție ultramodernă în care puteai foarte ușor să cheltuiești o avere într-o oră. Și, ironia soartei, el avea acum, în ultimele clipe, mai mulți bani decît avusese vreodată. Pe fațada celor o mie de etaje, ce străluceau diamantin în lumina vie a soarelui, sute de ascensoare se deplasau cu iuțelă, semănînd cu broboanele de sudoare ce-i inundau fruntea. Constatarea că în loc să urască această lume care-i desemnase un destin atît de vitreg, se lăsa pătruns de emoții estetice în fața realizărilor ei, îl uimi. Dar nu putea să urască un sistem de viață care devenise de cîteva mii de ani singurul. Nu putea decît să-l accepte, așa cum îl accepta tot ceea ce însemna viață, mișcare, devenire.

Singura șansă pe care-o oferea era aceea ca, în momentul conceperii, părinții să dispună de suficienți bani pentru a cumpăra un Mnemodest favorabil progenerurii lor. Părinții săi fuseseră prea săraci. Mnemodestul îi fusese repartizat din oficiu. Nu le purta pică pentru asta. Acum aprecia faptul că nu-i fusese dat și lui să aibă urmași, deși altădată și-i dorise. Îi părea bine că nu lăsa în urmă o ființă sortită eșecului de neșansa de a nu fi avut bani.

Mergînd agale, cu mîinile în buzunarele combinezonului albastru, semnul distinctiv al castei a V-a, penultima, se apropie de unul din ascensoare. Era gol și fu nevoit să mai aștepte vreo două minute pînă ce fotoliile acestuia se ocupară cu minimum de persoane necesar deplasării rentabile.

Îndură cu nepăsare privirile curioase și dezaprobatore ale celorlalți, înveșmînțați cu precădere în salopete și combinezoane corespunzînd castei speciale. Era, știa bine, un intrus ce încălca cele mai elementare reguli de politețe intrînd într-un hotel rezervat. Rînji în gînd. Ce putea face? Asta-i era soarta.

Poate din pricina prezenței lui nedorite sau poate pentru că așa era obiceiul, ascensiunea se desfășură într-o tăcere deplină. Fu singurul care coborî la etajul cinci sute, urmărit de privirile ostile ale celorlalți. Parcurse fără grabă coridoarele învăluite într-o lumină blîndă, odihnitoare. Trecerea sa semăna stupoare printre clienții risipiți pe băncile dispuse de-a lungul pereților acoperiți cu rafinate opere de artă extraterestră. Simți o satisfacție atroce la gîndul că, măcar în ceasul din urmă, îi era dat să pătrundă într-unul din sanctuarele bogătașilor, să-i șocheze sau măcar să-i scandalizeze pe cei ce făcuseră din viață un perpetuum de huzur și sațietate.

Intră în grandioasa sală a restaurantului. Strălucirea și fastul interiorului îl surprinse, deși inițial își propusese să nu se lase impresionat. Pe pereții îmbrăcați în marmură roșie, venusiană, făclii albastre ardeau cu pîlpîiri hipnotice, răspîndind în încăpere efluvii necunoscute nărilor sale, menite să creeze buna dispoziție. Mesele rotunde, din cuarț cu transparență variabilă, separate prin pereți din același material, erau în întregime ocupate. Numai una, așezată lîngă peretele exterior, avea un fotoliu liber. Se îndreptă fără ezitare într-acolo, salută și se așeză, impasibil sub privirile furișate spre incriminantul său combinezon albastru.

Perechea se opri dintr-o discuție ce părea aprinsă. Femeia, într-o salopetă roșie, casta specială, era tînără și atrăgătoare. Bucle blonde căzîndu-i pe umeri, contrastau plăcut cu bronzul pielii, cu buzele roșii și pline și cu ochii negri umbriți de gene lungi, mătăsoase. Ochi care nici măcar nu clipiră cînd Han o privi cercetător, aproape obraznic, măsurîndu-i formele evidențiate de salopeta bine croită.

Bărbatul de lîngă ea, un bătrîn viguros, din aceeași castă, înalt și bine făcut, evita să-l privească. Han îl simți încordat, la pîndă. Puțin îi păsa. Terminînd cu cercetarea comesenilor, scose din buzunare un maldăr de jetoane portocalii și se apucă meticulos să le introducă în fanta decupată în marginea tăbliei transparente. Era hotărît să-și cheltuiască toți banii, așa că ceru, fără ezitare, cea mai scumpă băutură afișată pe ecran.

— Lapte!

Vocea îi sună triumfătoare cînd îi privi pe cei doi ce asistaseră uimiți la inedita ceremonie. Probabil, nici măcar ei nu și-ar fi putut permite un elixir

atît de costisitor. Micuţul elevator se ivi aproape imediat şi dădu la iveală un recipient elegant în care sclipea opalin simbolul sfidării aruncate de Han întregului univers.

— Pentru frumuseţe, închină el, privind ţintă în ochii femeii. Aceasta tresări uşor, roşi, apoi zîmbindu-i îşi ridică la rîndul ei paharul.

— Asculta Han, simţi mîna nervoasă a bătrînului înfigîndu-i-se în braţ, şterge-o cît mai repede de aici! Altfel chem garda şi...

— Tată..., interveni imploratoare fata.

— Nici un tată, i-o reteză bătrînul! Nu vreau să-l suport aici pe acest individ obraznic. Cu ce drept ai intrat aici, cum de ţi s-au deschis uşile?

Han îşi smulse cu uşurinţă braţul din strînsoarea degetelor fine, de aristocrat, zîmbi dispreţuitor şi se uită la ceas. Cinci minute.

— Numai cinci minute, spuse el printre dinţi. Atît va trebui să mă mai suportî.

Bătrînul se chirci sub răceala privirilor cenuşii în care simţi o nepăsare mai presus de convenienţele sociale la care ţinea atît. Înţelese şi chipul i se crispă sub o suferinţă ascunsă. Încercă să zîmbească, dar chipul său ridat nu reuşi să schiţeze decît o jalnică grimasă. Ridică şi el paharul.

Băură toţi trei în tăcere. Uşa transparentă, în dreptul căreia se așezase Han, începu să gliseze neauzit lăsînd să pătrundă o boare călduţă. „Se fac ultimele pregătiri”, îi trecu prin minte. Închise ochii căutînd să-şi abată gîndurile negre ce-l frămîntau, dar nu reuşi decît să-şi amintească ultima secvenţă a vieţii, așa cum îi fusese prezentată de decodicatorul Mnemo-destului. Căderea, strigătul lung, strivit între maxilarele încheștate, senzația de plutire și apropiere vertiginoasă de sol. Apoi izbitura.

— Cum te cheamă? răsună glasul melodios al fetei. Deschise surprins ochii și încă sub imperiul imaginilor de sub pleoape nu pricepu. Se reculese și cu voce mai aspră decît ar fi dorit se prezentă.

— Han Cor, oficiar gradul II, casta V, dacă mai are vreo importanță.

Bătrînul îl privi cu ochii încărcăți de compasiune.

— Ai consultat „oracolul”?

— Am avut curiozitatea asta. Pe la doisprezece ani, preciză Han trist, și cu mîna tremurîndă duse din nou paharul la buze. Sorbi îndelung degustînd picătură cu picătură licoarea reconfortantă, apoi aruncă recipientul gol în fanta debarasoare.

În loc să fie resorbit în corpul mesei, paharul fu ejectat înapoi și căzu pe podea. Han tresări și se aplecă să-l ridice. Un bîzîit uşor se auzi dinspre fotoliul său magnetic, apoi un soi de irizații portocalii îl învăluiră. Sări din

fotoliu, electrocutat. Piciorul nimeri paharul, acesta se rostogoli sub talpă și trupul i se prăvăli spre deschizătura din perete.

Cu un reflex neașteptat, bătrînul îl apucă de combinezon, voind să-l tragă înapoi. Dar Han era prea greu pentru puterile sale. Antrenat de acesta fu la rîndu-i proiectat prin deschizătură.

Han mai auzi în urmă strigătul fetei, apoi senzația de plutire, de eliberare îl copleși.

. . . . .

— Nu înțeleg cum a reușit să supraviețuiască ăla, arată polițistul spre Han, care se ridica năucit de pe caldarîm. În mod normal trebuia să trăiască celălalt. Mnemodestul este categoric, mai adăugă scoțînd decodificatorul de pe fruntea bătrînului. Medicul privi trupul și murmură la rîndul său nedumerii

— Dracu știe. O fi avut loc un fel de transfer de soartă... Vor afla cei de la Departamentul de Predestică despre ce e vorba. Oricum, norocosul de colo trebuie să-și cumpere un nou Mnemodest.